Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5917/2026
02.07.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Маћаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ален Томшик адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Санда Сувачар адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2838/2025 од 25.03.2026. године, у седници одржаној 02.07.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2838/2025 од 25.03.2026. године, ставова другог, петог, седмог и осмог изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2838/2025 од 25.03.2026. године, донетом на основу одржане расправе пред другостепеним судом, укинуте су пресуда Основног суда у Новом Саду П 20187/2020 од 26.04.2024. године, као и допунске пресуде тог суда донете под истим бројем од 05.11.2024. и 05.08.2025. године, па је у делу који се побија ревизијом тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде исплати 1.306.565,32 динара са законском затезном каматом од пресуђења 26.04.2024. године до исплате; да на име новчане ренте од дана првостепеног пресуђења 26.04.2024. године (погрешно означено 24.04.2024. године) па све док за то буду постојали законски услови плаћа месечно 7.431,27 динара најкасније до 10. у месецу за текући месец са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате; да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка од 1.117.528,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и жалбеног поступка од 235.336,00 динара.

Против наведеног дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао пресуду у побијаном делу у смислу одредби члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су прихватљиви ревизијски наводи да је другостепени суд починио релативно битну повреду одредаба парничног поступка тако што је чињенично стање утврдио на основу налаза вештака пољопривредне струке Валентине Шекуларац. Наиме, тужилац је у тужби предложио извођење доказа вештачењем на околност висине спорне штете (члан 192. став 1. ЗПП), вештак је налаз и мишљење израдила у складу са задатком из решења првостепеног суда (члан 269. ЗПП), а на околности на које је указано решењем другостепеног суда приликом укидања првобитно донете првостепене пресуде (члан 398. став 2. ЗПП), па се неосновано ревизијом указује да вештак Валентина Шекуларац није могла да за потребе вештачења користи јавно доступне податке везане за регистрацију пољопривредног газдинства тужиоца у време штетног догађаја.

Према утврђеном чињеничном стању, спорна штета је последица судара мотоцикла којим је управљао тужилац (рођен 1971. године) брзином већом од дозвољене и нерегистрованог трактора којим је управљао тужени на дан 29.06.2008. године. У овој саобраћајној незгоди тужилац је задобио повреде које су резултирале ампутацијом ноге. Као последица незгоде животна активност тужиоца умањена је за 80%, а због потпуног губитка радне способности остварио је право на инвалидску пензију 06.04.2009. године. Тужени је због својих пропуста у саобраћају правноснажном пресудом кривичног суда од 03.12.2009. године оглашен кривично одговорним за кривично дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен. У претходно вођеном парничном поступку тужени је правноснажном пресудом од 06.04.2011. године обавезан да тужиоцу накнади нематеријалну штету у виду физичких болова, страха, душевних болова због наружености и умањења животне активности, као и члановима његове породице – тадашњој супрузи, троје деце и родитељима нематеријалну штету због нарочито тешког инвалидитета тужиоца. У том поступку утврђено је да је допринос тужиоца настанку штете која је последица незгоде 90%, па је тужени обавезан на исплату у висини од 10% пуних износа накнада. У време саобраћајне незгоде тужилац је имао регистровано пољопривредно газдинство, у оквиру кога је обрађивао 32,06 хектара пољопривредног земљишта (12,78 хектара у власништву и 19,43 хектара у закупу) сопственом механизацијом. Био је ожењен и имао троје деце које је издржавао, а након незгоде засновао је други брак у коме му је рођено још једно дете. Осим пољопривреде тужилац се бавио и узгојем свиња, за које потребе је у два наврата подизао кредите. Након губитка радне способности, због обавезе издржавања деце, није био у могућности да враћа доспеле ануитете кредита добијених за узгој свиња, па је у току 2011. и 2012. године продао сво пољопривредно земљиште које је имао у својини, 2015. године трактор, а 2018. године и своју сувласничку припадност на породичној кући у ... . Полазећи од пуних износа чисте зараде коју је тужилац остваривао од регистроване делатности у време саобраћајне незгоде, суд до признавања права на инвалидску пензију утврђује изгубљену зараду, односно након тога до пресуђења разлику очекиване зараде и исплаћених износа

инвалидске пензије, као и да 10% укупне доспеле материјалне штете коју је тужилац претрпео до пресуђења износи 1.306.565,32 динара, а будуће по редовном току ствари месечно 7.431,27 динара. Према редовном току ствари тужилац би остварио право на старосну пензију 14.04.2036. године.

На основу тако утврђених чињеница, другостепени суд позивом на одредбе чланова 189. ст. 1. и 3. и 188 Закона о облигационим односима налази да је тужени према обиму своје одговорности од 10% у обавези да тужиоцу накнади утврђени износ на име доспеле материјалне штете, као и да му убудуће плаћа износе месечне ренте.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд на основу непосредно изведених доказа на одржаној расправи утврдио све битне чињенице од значаја за одлуку о постављеном захтеву, те је на тако утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Према Закону о облигационим односима оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи (члан 189. став 1.); при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем (члан 189. став 3.); ако повређени због потпуне или делимичне неспособности за рад губи зараду, или су му потребе трајно повећане или су могућности његовог даљег развијања и напредовања уништене или смањене, одговорно лице дужно је плаћати повређеном одређену новчану ренту, као накнаду за ту штету (члан 195. став 2.); новчана рента досуђена на име накнаде штете плаћа се месечно унапред, ако суд не одреди шта друго (члан 188. став 2.).

На основу налаза вештака пољопривредне струке Валентине Шекуларац суд је утврдио приходе које је тужилац, у животној доби од 37 година у време саобраћајне незгоде остваривао у оквиру регистрованог пољопривредног газдинства. Висина ових прихода утврђена је на основу расположиве службене документације везане за регистрацију пољопривредног газдинства, уз уважавање свих параметара који опредељују висину реално очекиваних прихода, у складу са налогом другостепеног суда из решења од 02.09.2020. године, којим је укинута првобитно донета првостепена пресуда у овој парници и наложено поновно поступање и утврђење битних чињеница. Чињенично је разјашњено, а ревизијом се не доводи у сумњу да је тужилац као последицу саобраћајне незгоде у потпуности изгубио радну способност, па када се штетни догађај десио у време када је он био кредитно задужен због узгоја свиња и имао обавезу издржавања малолетне деце, правилно је другостепени суд закључио да је за одлуку меродаван изгубљени приход према приликама у време незгоде, пошто је накнадна продаја имовине последица незгоде и не утиче на спорно право тужиоца. Наиме, тужилац је у моменту незгоде био кредитно задужен и имао обавезу издржавања деце, па чињенице да он након незгоде није могао да радом у пољопривреди остварује приходе којима би измиривао ове обавезе, као и да је у сврху испуњавања ових обавеза од 2011. до 2018. године продао непокретну имовину и трактор, не воде закључку да је сам себе довео у ситуацију да пропуштањем издавања земљишта у закуп остварује приходе и на тај начин поступио противно забрани проузроковања штете из члана 16. Закона о облигационим односима. Тужилац због потпуне неспособности за рад, након остварене инвалидске пензије до стицања услова за старосну пензију 14.04.2036. године, губи зараду у висини разлике очекиваног

прихода и месечног износа инвалидске пензије коју прима, тужени је према обиму своје одговорности обавезан на исплату 10% наведене разлике, па се неосновано ревизијом указује да нема услова за досуђење новчане ренте за период након пресуђења.

Поводом истакнутог приговора застарелости потраживања, пазећи по службеној дужности на правилну примену материјалног права, Врховни суд указује и да је тужиоцу у време подношења тужбе 17.01.2013. године припадало право да захтева испуњење спорне обавезе судским путем. У конкретном случају је по одредбама члана 377. Закона о облигационим односима, у вези одредби члана 103. став 4. и члана 297. став 3. Кривичног законика („Службени гласник РС“ бр. 85/05 и 107/05) меродаван рок од 5 година, који се рачуна од настанка штете и тај рок у време подношења тужбе није истекао.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 3. и 154. ЗПП, пошто због дела тужбеног захтева за исплату капитализиране ренте и законске затезне камате на главницу који је одбијен нису настали посебни трошкови.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке Врховног суда, па је на основу одредби члана 165. став 1. и 154. ЗПП одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић